

Hvønn morgun frá kl. 10 til 11, sessast Rigmor Restorff við klaverið at venja, eins og hon altíð hevur gjørt. Hon eigur átta onnur børn og trý langommubørn. Á myndini lurtar Bergur hugúkin eftir langommuni, sum spælir „Für Elise“.

DAGNY JOENSEN
JENS KR. VANG

Rigmor Restorff um ólavsøkuna, tá hon var ung:

– Eg hevði ongan hug at dansa

Pápin segði vanliga við Rigmor, tá hon ikki tímdi at dansa - at so kundi hon bara pakka seg heim at spæla klaver - og so spælaði hon avstað

– Ólavsøkan var óluksálíga stuttlig fyrr í tíðini. Tað var ikki so nógv at fara til, sum í dag, men vit skemtaðu okkum óført, sigur Rigmor Restorff, tá vit vitja, fyri at fregnast, hvussu ólavsøkan var, tá hon var barn og ung.

Tá var kappríðing og kappróður, eins og fótboldsdystur á skránni. Kristian Martin Rubbeksens átti eina karusel, sum varð sett upp á økinum har Sjonleikarhúsið er í dag.

– Í portrinum hjá Lützen á Áarvegnum kundu vit keypa ís. Hann kostaði eini fimm - 10 oyru, og smakkaði nærum bert av vatni, men vit vóru fegin kortini, sigur Rigmor.

– Í Avhaldinum kundu vit keypa rabarbugreyt fyri 25 oyru. Hann smakkaði so ómetálíga væl. Tað var Elisebeth í Sandagerði, sum stóð fyri, og vit sluppu inn í stovuna at eta, men nýddust at fara út aftur beinavegin, vit høvdu etið, fyri at onnur skuldu sleppa inn.

Tá var Havnin bert niðan til Telegrafstøðina á Tinghúsvegnum, og alt var um eina leið.

– Kappróðurin var eisini ógeliga spennandi. Nógv bygda fólk vitjaði á ólavsøku, og nógv fólk vitjaði hjá okkum á Skálatrø, minnist Rigmor.

Pápin ótølndist inn á dóttirina

Tá Rigmor var eisini 15 - 16 ára gomul, slapp hon í dans á ólavsøku, men hon tímdi ikki at dansa. Hon vildi heldur sleppa at spæla. Pápin ótølndist av dóttirini, og físti tí hon ikki tímdi: „Gá heim og spil!“ – Tað vildi eg fegin og spælaði heim, sigur Rigmor skemtandi.

Seinni fóh hon í dans við eldru beiggjunum, við teirri treyt, at teir fylgdu henni heim, tá dansurin var liðugur.

– Beiggjarnir góvu mær ein krónu aftur fyri at lúgva, at teir høvdu fylgt mær heim, og fegin var eg fyri peningin. Eg var ikki bangin fyri at ganga einsamøll, sigur Rigmor Restorff.

Ólavsøkutið var eisini sveimutið, og tað var bæði spennandi, romantiskt og óskyldugt. Oftani vóru havnardeingir illir, tá teir fremmandi dansaðu ov leingi við havnargentunum, og tá kom eldur í, men tað var einki álvarsligt.

– Ólavsøkuaftan var føroyskur dansur í Sjonleikarhúsinum. Tá komu sumbingar oftani norður at dansa, og tá fór mamma í dans, tí henni dámdi so væl føroyska dansin hjá sumbingum, sigur Rigmor.

Gestirnir svóðu í stovnum

Á ólavsøku vóru eisini altíð nóg, sum gistu heima hjá foreldrunum hjá Rigmor. Mamma Rigmor var úr Hvalba, og tí komu ofta nógv í familjuni hjá teimum norður.

– Eg veit ikki, hvussu mamma bar seg at við at fáa so nógvum gestum eitt stað at sova, men vit høvdu triggjar stovur, og har gistu fleiri fólk í hvørjari stovu. Øll vóru vælkomn, og hurðin hjá okkum varð ongantíð stongd.

– Sjálvandi, tey vóru ikki komin til Havnar at sova, og tí hevur svøvnurin ikki verið tann nógvi hesar dagar.

Rigmor minnist aftur á ein vakran grønna teig í Havnini, sum var serliga nógv vitjaður á ólavsøku.

Tað var ein græsgrønur teigur hinumegin Sjonleikarhúsið, har parkeringspláss eru nú. Á hesum stað hittust fólk at rinda møðina.

og hugnaðu sær óført, tí har var oftani góður felagssangur. Annars var basarur í Kommunuskúlanum, har møguleiki var fyri at keypa sær en drekkamunn og ein køkubita afturvið.

– Tað var ógvuliga primitivt, men deiligt, sigur Rigmor Restorff.

Hon minnist aftur á tíðina tá Goggan spældi ólavsøkuvöld til kl. fyra á morgni. Ikki tí at henni dámdi at dansa, sum áður nevnt. Heldur dugdi hon at kvøða, men henni dámdi væl at liða á og vera við í veitslulag.

Tónleikurin er hjálpiamboðið

Tað er nógv at minnst aftur á, tá ein er komin so mikið til aldurs sum Rigmor Restorff. Hon er 80 ára gomul, og hevur mestu tíð sína búið í Havn.

Hesa løtuna vit hava práttað og Rigmor Restorff hevur leitað aftur í tíðina, er tónleikurin hjálpiamboðið. Tónleikur hevur fyllt lív hennara, og tónleikurin verður tikin fram, tá eitt ávíst tíðarskeið skal ásetast.

Vit fara aftur í tíðina, tá Rigmor bert 12 ára gomul, á fyrsta sinni spældi klaver

alment í bólkinum Jazzband Triumph.

Beiggi hennara, sum spældi við í hesum bólkinum, var farin til Danmarkar, og eingin var sum kundi setast í hansara stað. Av tí at Rigmor plagdi at venja við bólkinum, varð hon biðin um at spæla.

Hon varð latin í ein finan kjóla, sum Denna Mohr, sála, hevði seymað. Tá Rigmor skuldi spæla fyri kongi, varð ein eyka fles seymað á kjólan.

Kongavitjan var í Havn, og veitsla hildin í Klubbanum. Nógvir víðagitnir persónar vórðu bodnir í veitslu, og Rigmor minnst enn, hvussu vøkur bordreiðingin var, og hvussu vakurt varð pyntað í Klubbanum, hetta kvøðið.

Síðani hevur hon spælt til óteljandi veitslur og eitt mannaminni til goggdans, umframt at hon hevur havt fylgisspælið tá ólavsøkukabaretir o.o. tiltøk hava verið framfórd í Sjonleikarhúsinum og aðrastaðni, og sum Rigmor Restorff so frálíka væl hevur greitt frá í Útvarpinum.

Spurð, hvat hon fer at gera á ólavsøku í ár, sigur Rigmor, at um veðrið verður ógeliga gott, so fer hon oman at hyggja at kappróðrinum. Um ikki, so verður hugt í sjónvarpið.

Annars ætlar hon at gera seg til reiðar at taka ímóti gestum. Hon kennir nógv fólk, og vanliga kemur onkur inn á gólvið á ólav-

» Ólavsøkutið var sveimutið, og tað var bæði spennandi, romantiskt og óskyldugt»